

امکان فساد در برزخ قانونی

گزارش
علی احمدی

◆ آنچه قانون می‌گوید

قانون برنامه پنجم توسعه ماده ۳۲. بند ج. تبصره ۲. تصریح می‌کند که «پزشکانی که در استخدام پیمانی و یار سیمی مراکز آموزشی، درمانی دولتی و عمومی غیر دولتی می‌باشند مجاز به فعالیت پزشکی در مراکز تشخیصی، آموزشی، درمانی و بیمارستان‌های بخش خصوصی و خیریه نیستند. سایر شاغلین حرف سلامت به پیشنهاد وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و تصویب هیئت وزیران مشمول حکم این تبصره خواهند بود. دولت به منظور جبران خدمات این دسته از پزشکان تعرفه خدمات درمانی را در این گونه واحدها و مراکز، متناسب با قیمت واقعی تعیین می‌نماید.»

این قانون ادامه می‌دهد: «پزشکان در صورت مأموریت به بخش غیر دولتی از شمول این حکم مستثنا می‌باشند مشروط به اینکه تنها از یک محل به میزان بخش دولتی و بدون هیچ دریافتی دیگر، حقوق و مزایا دریافت نمایند. کارکنان ستادی وزارتخانه‌های بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و رفاه و تأمین اجتماعی و سازمان‌های وابسته، هیئت رئیسه دانشگاه‌های علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی کشور، رؤسای بیمارستان‌ها و شبکه‌های بهداشتی درمانی مجاز به فعالیت در بخش غیر دولتی درمانی، تشخیصی و آموزشی نیستند و هرگونه پرداخت از این بابت به آن‌ها ممنوع است. مسئولیت اجرای این بند به عهده وزرای وزارتخانه‌های مذکور و معاونین مربوطه آن‌ها و مسئولین مالی دستگاه‌های مذکور است.»

◆ منافع بخش خصوصی

الف) یکی از منافع که از کار کردن پزشکان در بخش خصوصی می‌توان انتظار داشت درآمد بیشتر است. درآمد بیشتر این بخش‌ها، حاصل بالاتر بودن تعرفه‌ها و قیمت خدمات آن است که البته چگونگی تعیین تعرفه‌های نجومی آن نیز خود جای بحث دارد.

ب) نفع دیگری که می‌تواند عاید اعضای آن گردد سهامداری است. سهامداری یا داشتن سهام در بخش خصوصی بدین معنی است که بخش خصوصی موظف می‌گردد، سود و زیان حاصل از سرمایه‌گذاری خود را بین افراد سهامدار تقسیم کند. در این صورت سود بخش خصوصی برابر می‌شود با سود فرد سهامدار و زیان آن نیز همان زیان فرد سهامدار است. به همین خاطر گرچه ممکن است سهامدار به عنوان یک فرد فعال و خدمتگزار در بخش خصوصی مشغول فعالیت نباشد ولی سرنوشت این دو در هم گره خورده و حمایت فرد سهامدار از بخش خصوصی در واقع همان حمایت از سرمایه خود است.

◆ منافع بخش دولتی

عضویت در بخش دولتی به خصوص مراکز آموزشی، پژوهشی نیز دارای مزیت‌هایی است که در بخش‌های خصوصی قابل دستیابی نیست و از جمله آن‌ها می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

الف) حضور در بیمارستان دولتی و عضویت در هیئت علمی آن اعتباری است برای پزشکان. این اعتبار می‌تواند در شناخته شدن هر چه بیشتر، استخدام شدن در مراکز مختلف، مراجعه بیشتر بیماران برای مداوا و مواردی دیگر از این دست مفید باشد. ب) اعتبار و بودجه تحقیقاتی بیمارستان‌های دولتی فرصتی است برای گرفتن بورس‌های تحقیقاتی و ارتباط با مراکز علمی سایر مناطق دنیا. برقراری ارتباط علمی با جامعه پزشکی داخل و خارج کشور زمینه بسیار خوبی برای ارتقای علمی و آشنا شدن با شیوه‌ها و روش‌های نوین در علم پزشکی است.

ج) مجاز بودن به انجام آزمایش‌های پزشکی و کارهای علمی - تحقیقاتی به خاطر ماهیت آموزشی پژوهشی مراکز دولتی. انجام کارهای تحقیقاتی به خاطر زودبازده نبودن،

